

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. M. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, Praha**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2013, č.j. CPR-14496-2/ČJ-2012-930310-V238,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2013, č.j. CPR-14496-2/ČJ-2012-930310-V238, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29.10.2012, č.j. KRPU-159602-34/ČJ-2012-040022-SV. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců rozhodl správní orgán I. stupně,

že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že se správní orgán dopustil vady řízení, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a dále rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nemůže souhlasit s tím, že jeho tvrzení o jeho pobytu na Slovensku z důvodu léčby je pouze účelové. Jeho družka paní T. T. H. N., nar. 8.11.1983, do protokolu uvedla, že ho navštěvovala na území Slovenska. Potřebné lékařské dokumenty zanechal na Slovensku a měl mu je doručit jeho známý. Jeho družka potvrdila jejich dlouhotrvající vážně míněný vztah i skutečnost, že spolu čekají narození dítěte a plánují v co možné nejbližší době uzavřít sňatek. Žijí ve společné domácnosti na adrese „X“. Vzhledem k dlouhodobému pobytu v České republice si zde vytvořil jak sociální, tak i zájem rodinného charakteru, má zde přátele, kdežto v zemi původu nemá vazby tak trvalého charakteru. Správní orgán posuzoval okolnosti jeho případu pouze formalisticky. Žalobce projevil upřímnou lítost nad tím, že se bez omluvy nedostavil v dané lhůtě pro průkaz k pobytu. Nevěděl, že nedostavení se, může mít pro něj až takové následky, domníval se, že mu může být maximálně uložena pokuta, nikoli však, že mu hrozí vyhoštění. Má za to, že uložení vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, nemohl by se podílet na výchově svého dítěte a pomáhat své družce, která to bude zajisté potřebovat. Na území České republiky žije řádným životem, stará se o svoji družku a snaží se být maximálně nápomocný. V České republice je plně asimilován, má zde přátele a učí se český jazyk.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a poznamenal, že tvrzení o pobytu žalobce na Slovensku z důvodu léčby je účelové, neboť žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění uvedl, že uváděné skutečnosti může doložit lékařskou zprávou, kterou má doma, toto však během celého řízení neučinil. Naproti tomu v žalobě žalobce uvádí, že má dokumenty na Slovensku, a měl mu je doručit známý. Konečně žalovaný připomněl, že žalobce neposkytl správnímu orgánu I. stupně jakékoliv konkrétní informace, které by jeho tvrzení o dopravní nehodě s následným léčením na Slovensku potvrdily, či umožnily správnímu orgánu I. stupně toto ověřit. Žalobce měl dostatek času, aby deklarované dokumenty doložil a pokud ani k žalobě lékařské dokumenty nedoložil, nezbyvá než konstatovat účelovost jeho tvrzení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek

musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud mimo jiné zjistil, že žalobce podal dne 27.6.2011 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Jeho žádosti bylo vyhověno a dne 4.9.2011 mu byl prodloužen dlouhodobý pobyt, avšak žalobce se k převzetí povolení k dlouhodobému pobytu nedostavil a řízení bylo nakonec usnesením ze dne 24.3.2012, č.j. OAM-48231-9/DP-2011, které nabylo právní moci dne 24.4.2012, zastaveno. Od dne 24.4.2012 až do dne 9.7.2012 pobýval žalobce na území České republiky dle žalovaného bez povolení, čímž naplnil podmínky vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve správním řízení dne 9.7.2012 mimo jiné vypověděl, že někdy koncem ledna 2012 odcestoval za známým na Slovensko, asi po týdnu pobytu měl s tímto známým autonehodu, po které byl hospitalizován se zlomeninou levé nohy. V nemocnici pobýval asi tři týdny, název města ani nemocnice nezná, bylo to asi 150 km od Bratislavy. Toto může doložit lékařskou zprávou, kterou má doma. Po propuštění z nemocnice měl stále na noze sádku a tak zůstal u svého kamaráda V. H. N., který bydlí u Bratislavy, kde přesně neví. Do České republiky se vrátil dne 3.7.2012. Na území ČR má přítelkyni T. T. H. N., která bydlí v „X“, na stejné adrese jako on. Bydlí spolu a sdílejí společnou domácnost. Na území Evropské unie nežijí žádní jeho rodinní příslušníci ani zde nemá žádné rodinné vazby. Má jen na území Velké Británie sestřenici, se kterou si pouze telefonuje. Jeho přítelkyně s ním čeká dítě a chtějí spolu žít v České republice. Politické důvody ani jiné důvody vztahující se k nemožnosti vycestování nemá. Dne 27.8.2012 byla provedena Policií ČR kontrola na adrese „X“ a bylo zjištěno, že se zde žalobce nezdržuje. Přítelkyně žalobce T. T. H. N. mimo jiné uvedla, že se žalobcem se zná již po dobu 11 let, ještě z Vietnamu, neboť žili ve stejném kantonu. V České republice spolu žijí od roku 2008, kdy přicestovala za žalobcem do České republiky z Vietnamu. Sice mají v žádosti o povolení k pobytu jiné adresy, ale bydlí společně na adrese „X“, také pobývají nyní na adrese „X“. V červenci se žalobce vrátil ze Slovenska, kde měl nehodu, nehoda se stala v únoru. Když jela za žalobcem, jela do Bratislavy, tam jí jeho kamarád vyzvednula a jeli za žalobcem, kam to bylo, neví. Žalobce je také otcem jejího nenarozeného dítěte. Život ve Vietnamu pro ně jako pro rodinu není vhodný, jiný důvod bránící vycestování nezná. Rodinné příslušníky v České republice nemá, jen v Holandsku má strýce. V České republice pouze podniká, jinak žije v komunitě. Snaží se naučit česky, zatím ale neumí nic. Pokud by byl žalobce vyhoštěn, musela by se sama starat o dítě.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je územím v tomto zákoně území České republiky.

Žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť v rozhodné době měl být žalobce na Slovensku, což považuje žalovaný za účelové tvrzení. Soud se tedy nejprve zabýval otázkou, zda bylo prokázáno, že se žalobce na Slovensku, tedy mimo území České republiky skutečně zdržoval.

Soud se ztotožňuje se žalobcem, že je povinností správního orgánu, a tedy i žalovaného, postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). V daném případě tak soud zkoumal, zda správní orgán postupoval na základě ve správním spise obsažených podkladů tak, aby bylo možno prověřit tvrzení žalobce, že byl v rozhodné době na Slovensku.

K tomu je třeba uvést, že ačkoliv žalobce již dne 9.7.2012 uváděl, že má doma lékařskou zprávu potvrzující jeho pobyt na Slovensku, do rozhodnutí soudu, tedy celé správní a soudní řízení tuto zprávu nepředložil. Správní orgán I. stupně již dne 30.9.2012 v předvolání na den 17.10.2012 žalobce výslovně vyzval k předložení lékařských zpráv, které měly být důvodem nemožnosti pobývat na adrese hlášeného pobytu žalobce („X“). Právní zástupkyně žalobce přitom výslovně ve svém e-mailu ze dne 26.9.2012 uvedla, že žalobce by měl mít dne 15.10.2012 k dispozici uvedenou lékařskou zprávu. Žalobce nejenže nikdy nepředložil uvedenou lékařskou zprávu, ale ani on ani jeho přítelkyně nesdělili konkrétní informace o jeho dopravní nehodě či hospitalizaci, které by mohl správní orgán ověřit. K prokázání svých tvrzení mohl žalobce navrhnout i jiné důkazy, které by opřel o konkrétnější údaje. Těžko lze uvěřit tomu, že žalobce byl po dobu takřka šesti měsíců na území Slovenska u známého, aniž by dokázal uvést jakékoliv bližší údaje ke svému pobytu. Jestliže žalobce počítal s tím, že lékařská zpráva mu má být zaslána jeho známým, pak se mohl oné osoby na Slovensku dotázat na bližší údaje, které by bylo možno i bez předložení lékařské zprávy správnímu orgánu předložit, např. jméno města, kde byl žalobce hospitalizován, nebo místa, kde se stala dopravní nehoda atd., tak, aby bylo u příslušných slovenských institucí možno ověřit pravdivost žalobcových tvrzení. Nic takového však žalobce po celou dobu řízení neučinil, přičemž musel vědět, jak z průběhu řízení, tak ze správních rozhodnutí, že jeho pobyt na Slovensku je pro dané řízení stěžejní. Navíc byl žalobce od počátku řízení i právně zastoupen, takže mu ohledně postupu v řízení musela být poskytována odborná pomoc. I přes všechny tyto okolnosti nic ze shora uvedeného žalobce neučinil.

Soud tak v této části uzavírá, že nelze klást k tíži žalovaného, že neuvěřil tvrzení žalobce o pobytu na Slovensku, když toto tvrzení nebylo možno objektivně nijak ověřit. Na druhou stranu je zde patrná motivace žalobce a jeho přítelkyně (stav v době rozhodování žalovaného) k případným účelovým tvrzením s ohledem na hrozící vyhoštění žalobce. Důvěryhodnost žalobce i jeho přítelkyně navíc narušuje i skutečnost, že se neshodují na adrese svého společného pobytu. Žalobce navíc na evidované adrese zjevně nepobývá, ačkoliv tak tvrdí, včetně aktuálního tvrzení uvedeného v žalobě, neboť jednak šetřením na místě bylo zjištěno, že se svou přítelkyní na adrese „X“, nepobývá, ale ani tam nepřebírá poštu, jak bylo zjištěno v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu. Navíc jeho přítelkyně uvedla, že se na této adrese nezdržují.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.4.2013, 3 As 46/2012, www.nssoud.cz, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími

rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.

Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a konstatuje následující skutečnosti. Žalobce i je přítelkyně v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žili na území České republiky šest, resp. pět let. Během této doby se ani jeden z nich nenaučil česky, žijí spolu a čekají dítě, avšak pohybují se ve v podstatě pouze ve vietnamské komunitě, vazba na Českou republiku spočívá především v tom, že oba zde podnikají, oba jsou zdraví a ve věku 32 a 30 let, což jim umožňuje začít budovat život i v jiné zemi než v České republice. Na území České republiky nemají žádné příbuzné, naopak mají společnou vazbu na zemi původu, neboť se znají již z Vietnamu, kde žili ve stejném kantonu. Žalobce ani jeho přítelkyně neuvedli žádné skutečnosti, které by bránily v jejich návratu do Vietnamu. Nelze tedy konstatovat, že by zde byly takové okolnosti, které by v případě vyhoštění žalobce znamenaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života.

Soud konstatuje, že žalovaný řádně hodnotil kritéria stanovená pro vyhoštění a soud se s jeho postupem ztotožňuje. Nesnáze žalobce způsobné uloženým vyhoštěním, potencionálně způsobené žalobcovou liknavostí, projevující se od doby podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, nelze přičítat žalovanému.

V daném případě soud nevyčkal ani dalších důkazních návrhů žalobce, neboť tyto žalobce ve svém přípisu ze dne 27.6.2013 nijak nespecifikoval. K tomuto přípisu přiložené důkazy se vztahují buď k nesporným skutečnostem, tedy že přítelkyně žalobce byla a je těhotná nebo k událostem nastalým po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. ke svatbě žalobce. Navíc vztah žalobce s jeho přítelkyní nebyl žalovaným zpochybňován. K tomu je třeba dále uvést, že soud vychází podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud proto uvedenými listinami neprováděl důkaz.

Soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15.7.2013

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová